Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

# ATILIM

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı Şubat 1974

## Hükümet

Burjuvazi, öyle eskisi gibi, bir gecede hükümet kuramıyor. Yeni ortak hükümetin kurulması üç ay sürdü. Gene de süregen bunalım aşılmış, halkın somut çözüm beklediği sorunlar çözülmüş değildir. Faşist biçimi sıkıyönetimle büyük burjuvazinin halka dayatmış olduğu baskı yöntemlerinden bir çoğu ortada durup duruyor. Sıkıyönetim mahkemeleri gibi. Yasaklar gibi. Sonra, holdinglerin, emperyalistlerin, işbirlikçilerin adamları devlet mekanizmasında kilit yerlerini tutmuş oturuyor.

Su uyur, düşman uyumaz. Demireller, Bozbeyliler, cuntacı generaller yenilgiye boyun eğmiş değillerdir. Türkiye NATO'ların, SENTO'ların boyunduruğundadır. Anayurdun üstüne çöken tehlike uzaklaşmamıştır. Türkiye Komünist Partisi, açıkladığı Bildiri'de, bu olaya parmak basıyor, işçi sınıfını, halkımızı uyanık olmıya çağırıyor. Bütün yurtsever güçlerin, bağımsız, demokratik bir Türkiye için savaşanların CEPHE BİRLİĞİ kurmaları günün sorunudur.

İşçi sınıfının, halkımızın savaşları yeni bir aşamanın eşiğine gelmiştir. Bu savaşta başı işçi sınıfı, sürdürdüğü grevlerle, çekmektedir. Köklü sosyal, ekonomik, politik, kültürel reformlar için savaş, yığınların somut istekler uğrundaki direnişleriyle içiçe girmiş, çakışmıştır. Halk hem ekmek, hem demokratik özgürlük istiyor. Hem, halk düşmanı düzenin değişmesi için savaşıyor.

Başbakan, «zor durumda ve zamanda görev aldık» dedi. Doğrudur. Ama bunu söylemek sorunları çözmiye yetmez. Hükümeti kuran partiler, seçimlerde, halka «bu düzeni değiştireceğiz» dediler. Hükümet programında ne bundan, ne reformlardan söz ediliyor. Üstelik, hükümet sözcüleri halktan yardım istiyorlar. Hep vermeden almak olmaz. Halk oy verdi. İşbirlikçi partiler yenildi. Halk, somut isteklerle ortaya çıkmıştır. Hemen cezaevlerinin kapıları ardına kadar açılmalıdır. İçerde tek politik tutuklu kalmamalıdır. Bütün anti-demokratik yasalar, yasaklar kaldırılmalıdır. Devlet mekanizması gericilerden temizlenmelidir. Bütün demokratik özgürlükler, eksiksiz halka sağlanmalıdır. Komünist Partisine legal, açık çalışma hakkı tanınmalıdır.

Komünist Partisi, bu zor aşamada, halkımızın savaşına var gücüyle destek olacaktır.

## BİLDİRİ

Yeni hükümet Mecliste güven oyu aldı. Demirel, Bozbeyli, Feyzioğlu gibi halk düşmanı politikacılar, parti yöneticileri Meclis dışında olduğu gibi Meclis içinde de bir daha dişlerini, tırnaklarını gösterdiler. Onların bu tutumları halkımızı, bütün devrimci, yurtsever güçleri uyanık olmaya, tetikte durmaya zorluyor. Yenilgiye uğrayan işbirlikçilerin saldırılarına karşı bütün yurtsever güçlerin dayanışmaları, birlik olmoları günün sorunudur.

Halkın hemen çözüm bekleyen sorunları var. Sıkıyönetim mahkemeleri ağır cezalar kesmeye devam ediyor. Devlet Güvenlik Mahkemeleri yerli yerinde duruyor. Bütün bunlar hükümet programında özgürlüklere konmuş olan bütün engellerin kaldırılacağına dair halka verilen sözle bağdaşmaz. Halka verilen sözün tutulması ancak, bütün anti-demokratik yasaların, tedbirlerin, kararların kaldırılmosı ile mümkün olur.

Bütün politik tutukluları ve cezalıları kapsayan genel af hemen çıkarılmalıdır. Kürt holkına karşı baskı ve teröre son verilmelidir. Grev, toplu sözleşme, gösteri, yürüyüş, toplantı, basın, dernek ve politik parti kurma haklarına konan bütün yasaklar, engeller, kısıtlamalar kaldırılmalıdır.

İşsizlik, pahalılık, enflâsyon durmadan üsteliyor. Halk yığınları bu yıkımın bütün yükünü çekiyor. Büyük burjuvazinin, yabancı tekellerin, büyük toprak beylerinin sömürü ve talanına, emperyalizmin hegemonyasına son vermeden halk yığınlarının ve ülkenin bu yıkımdan kurtulması imkânsızdır. Bu nedenle demokratik, köklü bir toprak reformu başta olmak üzere bütün halkçı, devrimci reformlar yapılmalı, emperyalizmin dayattığı NATO, SENTO gibi saldırganlık paktlarından çıkılmalı, silâhlanma yarışına son verilmeli, içtenlikle barışçı bir dış politika uygulanmalıdır.

Türkiye'nin endüstrileşmesini, kalkınmasını engelleyen emperyalizmin, yeni sömürgeciliğin işbirlikçi burjuvazi eliyle dayattığı politikadır.

Kalkınmak, ekmeğe ve özgürlüğe kavuşmak için halkımızın, en başta işçi sınıfının emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı direnişi yeni bir aşamaya ulaştı. Seçimlerde bu aşama belirdi.

Hükümet programında olumlu bazı noktalar vardır. Bu olumlu noktalar seçim kampanyasında verilen sözlerden geridedir. Türkiye Komünist Partisi ulusal burjuvazinin emperyalizme, gericiliğe karşı olan her ileri adımını destekler. Fakat, aynı zamanda halkın aldatılmamasını ve verilen bütün sözlerin tutulmasını ister. Hükümeti kuran partiler seçimlerde halka verdikleri sözü tutmak zorundadırlar.

8 Şubat 1974

TKP Merkez Komitesi

## TKP MK Politik Bürosunun Brüksel Toplantısıyle ilgili kararı

Avrupa kapitalist ülkeler komünist partilerinin 26–28 Ocak 1974 tarihinde yaptıkları toplantı hakkında TKP Merkez Komitesi Politik Bürosu'nun Brüksel Toplantısına katılan delegasyonunun raporunu dinledikten sonra aldığı karar:

— Brüksel Toplantısı, komünist partileri arasındaki dayanışma ve işbirliğinin gelişmesi yolunda, ileri bir adım olmuştur.

— Brüksel konferansında Sovyetler Birliğinin Dünya Komünist ve İşçi Hareketinin, Ulusal Kurtuluş Hareketinin dayanağı, Lenin Partisinin dünya devrim hareketinin ocağı olduğu bir kez daha belirtildi.

— Delegasyonumuz, Maoculuğun uluslararası devrim hareketine, ulusal kurtuluş hareketlerine, komünist partilerine karşı emperyalizmin ortağı olduğunu, karşı-devrimciliğe dönüştüğünü belirtti. Maoculuğa karşı savaş, emperyalizme, gericiliğe karşı savaştan ayrılmıyor.

— TKP proletarya enternasyonalizmine bağlılığını belirtirken, Avrupa komünist ve işçi partilerinin, bu yıl içinde, yeni bir toplantısını yerinde buluyor. Böylece, dünya komünist ve işçi partilerinin yeni bir danışma toplantısının zorunluğuna inanır.

Politik Büro, delegasyonumuzun Brüksel Toplantısındaki tutumunu onaylar.

4 Şubat 1974

TKP Merkez Komitesi
Politik Bürosu

## Güvenlık

Hükümet, «anlaşmalara» — NATO'ya bağlı kalacağını Mecliste açıkladı. Demek, bu da gelip geçen hükümetlerin yolunu izliyecektir. Oysa, memleketi yıkıma, çıkmazlara iten süregen bunalımların ana kaynaklarından biri Türkiyenin saldırgan bloklara bağlı olmasıdır.

25 yıldır Türkiyenin ekonomisi, devlet bütçesi, dış politikası NATO plânlarına göre ayarlanmaktadır. Açıklanan verilere göre, bu yolda: 200 milyar lira harcanmıştır. Üstelik, memleket bir o kadar da borçlanmıştır. Oysa bu paralarla binlerce fabrika, bayındır kentler, köyler kurulurdu. Halk, bu günkü gibi, cehennemde yaşamazdı. Bu harcamalar, yeni sömürgecilik yöntemlerini Türkiyede uygulıyan emperyalist tekellerin ve onlarla sarmaşan işbirlikçilerin işine yaramıştır.

Sonra. Türk ordusu yabancı komutaya, NATO'ya bağlanmıştır. Eşit haklara dayanmıyan ikili anlaşmalarla Amerikaya üstünlükler, ayrıcalıklar tanınmıştır. NATO ve Amerika topraklarımızda üsler kurmuştur. Bu üslere Cumhurbaşkanı bile giremez. «Atlama tahtası» dedikleri bu üsler, atom başlıkları yığınakları yurdumuz için, halkımız için, dünyanın bu kesiminde barış için bir tehlike kaynağıdır. Amerika, İncirlik hava alanını Arap halklarının kurtuluş savaşlarına karşı defalarca kullandı. Amerikalılar, komşularımızın göklerine İncirlikten kaç defa casusluk uçakları saldılar! Bu üslerde, tam donatımlı Amerikan birlikleri bulunuyor.

Bu saydıklarımız Türkiyenin ne toprak bütünlüğüyle, ne egemenlik haklarıyla, ne ulusal çıkarlarıyla, ne güvenliğiyle, hiç bir şeyle bağdaşmaz.

Komşumuz Sovyetler Birliğinin şaşmaz barış politikası, sosyalist ülkelerin, bütün ilerici güçlerin bu yoldaki çabaları sonucu uluslararası hava yumuşamıya doğru gidiyor. Böylesi gelişen politik bir ortamda «anlaşmalara bağlı kalmak», en azından «soğuk harpçilerin» değirmenine su akıtmayı sürdürmek demektir. Komünist Partisi kölelik anlaşmalarına karşı, NATO'ya karşı savaştan geri durmayacaktır. Bağımsız, tarafsız, barışçı bir dış politika için savaş, ulusal kurtuluş savaşıdır. Bu, demokratik bir düzen için savaştır.

## Eylem birliği güçleniyor

Memlekette sınıf savaşları günden güne gelişiyor, somut biçimler alıyor. İşçi sınıfının atılımları, grevler hem yığınsal, hem sürekli ve gittikçe daha örgütlü bir nitelik kazanıyor. Şavaşta işçi sınıfının içindeki dayanışma biteviye kuvvetleniyor. DİSK'ten olsun, Türk-İş'ten olsun, Bağımsızlardan olsun tüm sendikalar toplu sözleşmeler bağlamak, sendikal hak ve özgürlükleri savunmak, en az iş ücreti ilkesini saptamak için aralarında eylem birliğine gidiyor. Türk-İş başındaki sarı sendika ağalarının işçi birliğini parçalamak, grevleri başka yönlere çekmek için yürüttükleri işçi düşmanı politikasına karşı çıkışlar yığınsal bir niteliğe bürünüyor. İşçiler Türk-İş'ten ayrılarak yeniden örgütleniyor, haklarını, patronlar karşısında, daha güçlü ve devrimci bir platformda, daha örgütlü bir şekilde savunan ve koruyan DİSK'e üye oluyorlar. İşçiler yerli ve yabancı tekeller karşısında bölünmüş durumlarına son vermek, birlik olmak eğilimindedirler. Büyük sermayeye karşı güçlü, gerçekten işçi haklarını savunan sendikalarda birleşerek savaşma gereğini daha iyi anlamaktadırlar.

İzmir bölgesinde faaliyet yürüten bütün sendikalar taban iş ücretini saptamak için eyleme geçtiler. Patronlarla imzalanacak olan yeni toplu sözleşmelerde en az ücretin 55 liranın üstünde olmasını kararlaştırdılar. Böyle bir hareket İstanbul ve Kocaeli bölgelerinde de yürütülüyor. Sendikalar, işçi ücretlerinin tespitinde artan hayat pahalılığının gözönünde bulundurulmasını, taban iş ücretinin buna göre ayarlanmasını istiyorlar. İşçi sınıfının savaşı yalnız ücretlerine 3–5 kuruş zam sağlama savaşı değildir. İşçi sınıfı aynı zamanda demokratik haklarının genişletilmesini, Ceza Kanunundan 141, 142, 146 gibi faşist maddelerin kaldırılmasını, sıkıyönetim mahkemelerinin kapatılmasını, kendi politik partisine legal çalışma özgürlüğünün tanınmasını istiyor. Genel ve yerel seçimlerde bunun için oy kullanmıştır. Oylarının karşılığını istiyor.

Sınıf savaşının böylesi bir süreç içine girmesi komünistlerin önüne yeni görevler koyuyor. Bu durum yeni taktik ve biçimler gerektiriyor. Komünistler bu savaşlarla somut bağlar kurmak, savaşların içine dalmak zorundadırlar. Unutmamalı ki, işçi sınıfının gövdesini, yığınlarını kucaklayan örgütler sendikalardır. Sendikal hareketleri güçlendirmek, işçi yığınlarını sendikalara çekmek, onları örgütlemek, grev savaşlarına ışık tutmak her komünistin vazgeçilmez ödevidir.

## Maoculukla savaş zorunludur

Komünist ve işçi partilerinin ezici çoğunluğu, uluslararası forumlarında Maoculuğu, Pekin yönetimini, Markşçı-Leninci açıdan yıllardır eleştiriyorlar. Bu eleştiriler dünya komünist ve işçi hareketinin ulusal kurtuluş hareketlerinin, dünya devrim sürecinin güçlenmesinde tarihsel bir önem taşımaktadır. Maocuların, Pekin yöneticilerinin küçük burjuva milliyetçiliğinden büyük devlet şovenizmine, daha sonra karşı-devrimciliğe dönüşen ideolojisi, politikası, uluslararası eylemleri günden güne daha tehlikeli bir hal almaktadır. Emperyalizmin saldırı ve egemenlik aracı olan NATO, SENTO, SEATO paktlarını olduğu kadar, Pekin yöneticileri, devlet tekelci kapitalizminin örgütü olan Ortak Pazar'ın yayılma eylemlerini de desteklemektedirler. Maocular dünya ulusal kurtuluş hareketini komünist ve işçi partilerine karşı çıkarmak, Marksist-Leninist partileri parçalamak, devrimci gençliği tehlikeli serüvenlere sürüklemek çabalarını fırsat buldukları her yerde sürdürüyorlar.

TKP'nin bildirilerinde tekrar tekrar belirtildiği gibi memlekette ve yurt dışında yıkıcı faaliyetlerde bulunan Maocular, bozguncular yurdumuzdaki ulusal bağımsızlık direnişini sosyalist hareketin karşısına çıkarmışlardır. Bu hareketi işçi hareketinden ayırmaya koyulmuşlardır. Ve 1969–70 yıllarında ilerici gençliğin bir kısmını sosyalist akımdan, devrimci işçi hareketinden kopararak serüven yollarına itmişlerdir.

Mihri Belli, Hikmet Kıvılcımlı, Doğu Perinçek ve omuzdaşları gibi Maocular sürekli olarak TİP'e, DİSK'e saldırmışlar, komandocu faşist metotlar uygulamışlardır. Bu, Maocuların, likidatörlerin TİP'i, DİSK'i içeriden parçalamak, bunlara bağlı örgütleri dağıtmak taktiğiydi. Bu da, emperyalizmin ve kodaman burjuvazinin başlıca isteğiydi. Maocuların elebaşıları Pekin yöneticilerinin «silâha sarılmak, banka soymak, adam kaçırmak» gibi tehlikeli, serüvenci yöntemleriyle emperyalist plân ve isteklerin yerine getirilmesine hizmet ettiler, yer yer halâ hizmet etmektedirler. Bugün Batı Almanya'da, İngiltere'de, Batı Berlin'de Maocu ve troçkist gruplar Pekin ve Tiran yönetiminin parası ve desteğiyle işçi düşmanı, devrim düşmanı sinsi faaliyetlerini yürütmektedirler. Bunlara karşı ardıcıl bir mücadele vermek, ulusal kurtuluş savaşının bir yönüdür. Ulusal, demokratik cephe kurulmasına yardımcı olmak demektir. Maoculukla savaş, antiemperyalist savaşın önemli bir koludur.

**ATILIMI OKU VE OKUT!**

## Avrupa kapitalist ülkeler komünist partilerinin Brüksel Toplantısı

Türkiye Komünist Partisi delegasyonunun da katıldığı Avrupa Kapitalist Ülkeler Komünist Partilerinin Brüksel Toplantısı, bu ülkelerdeki işçi ve komünist hareketinin proletarya enternasyonalizmi bakımından daha yüksek bir aşamaya ulaştığını gösterdi.

Brüksel toplantısı emperyalizmin, tekelci kapitalizmin bunalımlarının daha da derinleştiği, ekonomik, politik bunalımların daha da arttığı, sınıf savaşının daha da hızlanmaya yüz tuttuğu bir zamanda yapıldı. Ulusal kurtuluş hareketleri daha da güçlenmiş, Arap ülkeleri gibi birçok ulus, yazgısına, doğal zenginliklerine daha geniş ölçüde hakim olmaya başlamış, yeni sömürgecilik yöntemleri ile az gelişmiş ülkeleri talan ederek büyük birikimler sağlayan gelişmiş kapitalist ülkelerde, tekelci devlet kapitalizminin bunalımları bu yüzden daha da hızlanmıştır. Bu aşama Sovyetler Birliği'nin, öteki sosyalist ülkelerin enternasyonalist dayanışmaları ile ulusal kurtuluş hareketlerini, dünya devrimci akımlarını desteklemeleri, emperyalizmin bunalımlarının daha da hızlanmasını, ulusal kurtuluş hareketleri ile dünya devrim sürecinin güçlenmesini sağlamıştır. Vietnam'da, Kamboç'da, Laos'da Amerikan emperyalizminin yenilgiye uğraması, Şili'de kanlı yüzünün dünya halkları tarafından bir daha açık bir şekilde görülmesi, Maocuların ulusal kurtuluş, dünya komünist ve işçi hareketlerine karşı emperyalizmin daha açık bir müttefiki olarak belirmesi, Sovyetler Birliği'nin, öteki sosyalist ülkelerin, düzenleri ayrı ülkelerin barış içinde yanyana yaşama politikaları ile dünya barışını güçlendirmeleri, soğuk harbi geriletmeleri, içinde yaşadığımız aşamanın belli başlı nitelikleridir. Brüksel toplantısı bu aşamada Avrupa kapitalist ülkeler komünist partileri arasında enternasyonalist dayanışmayı daha da güçlendirmek için yapıldı. Komünist partileri emperyalizme, uluslararası tekellere karşı dayanışmalarını daha da kuvvetlendirmeyi, ulusal kurtuluş hareketlerini daha geniş ölçüde desteklemeyi kararlaştırdılar.

Bu sonuç, dünya devrim hareketlerini daha da güçlendirecek niteliktedir.

●

> Neokolonyalizmin bütün biçimlerine son verilmeli, uluslararası tekellerin Türkiye halkını soymalarına, onun zenginliklerini talan etmelerine yol verilmemelidir. Türkiye Komünist Partisi, bütün ülkelerde işçi sınıfının uluslararası tekellere karşı sürdürdüğü savaşı kendi öz savaşı bilir.
>
> *(TKP programından)*

## Kürt Sorunu

Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde, özellikle Kürt halkının kalabalık bulunduğu Doğu ve Güney-Doğu illerinde baskı ve terör hareketi yer yer devam ediyor. Mardin ve dolayı illerde özel komando birlikleri köyleri basıyor, halka ateş açıyor.

Bu baskı ve terör, egemen sınıfların öteden beri Kürt halkına karşı uyguladıkları «özümseme», Kürt halkını zorla Türkleştirme politikasının sürüp gitmesidir. Kürt yurttaşlarımızın yoğun bulunduğu bölgeler, gerici hükümetlerin izledikleri ekonomik politika yüzünden en geri kalmış bölgelerdir. Kürt halkı anayasal haklarını kullanmak, ulusal varlığını korumak, demokratik hak ve istemlerini gerçekleştirmek olanağından yoksundur. Kendi dilinde okuma, yazma, kültürünü geliştirme, devlet dairelerinde konuşma, yayın yapma hakkı yoktur. Üstelik bu bölgelere genel yatırımların ancak % 1'i ayrılmıştır.

Türkiye Komünist Partisi, komünistler, öteden beri Kürt halkına karşı uygulanan baskı, terör ve «özümseme» politikasına kesinlikle son verilmesi için savaşmaktadır. Milyonlarca Kürt yurttaşımız, yeni hükümetten, Kürtlere karşı uygulanan baskı ve teröre son vermesini, demokratik hak ve özgürlüklerin tanınmasını istiyor.

Azınlıklar sorununu Lenininci ilkelere bağlı olarak ele alan Türkiye Komünist Partisi, Kürt halkına tam demokratik, eşit Anayasal haklar tanınmasını, kendi dilinde okuma, yazma, kültürünü geliştirme olanaklarının sağlanmasını istemektedir. Kürt halkının Anayasal özlem ve isteklerini Türkiye Komünist Partisi yıllardan beri dile getiriyor. Kürt halkının demokratik haklarını, Anayasal isteklerini yerine getirme savaşı, bağımsız, demokratik, barışsever bir Türkiye uğrundaki, gerçek bir halk hükümeti uğrundaki savaşla sıkı sıkıya bağlıdır. Türk-Kürt, bütün ilerici güçlerin, örgütlerin omuz omuzo vermesi zorunluktur. Ayırıcılık yalnız düşmanın işine yarar. Emperyalizmin boyunduruğundan, ulusal ezgiden, baskıdan kurtulmanın çıkar yolu böylesi bir savaştır. Burjuvazi yıllardır aşağılama ve terör politikasıyle memleketi parçalama faaliyeti yürütmüştür. TKP, Kürt halkının demokratik ve anayasal haklarını savunurken, memleketin birliğini de sağlamak amacına hizmet etmektedir.

## Brejnef yoldaşın Küba gezisi

28 Ocak ile 3 Şubat tarihleri arasında SBKP MK Genel Sekreteri Brejnef yoldaş, Küba'yı resmen ziyaret etti. Brejnef yoldaşın Lâtin Amerika'nın ilk sosyalist ülkesine yaptığı gezi, büyük ilgi uyandırdı, Sovyet-Küba dostluğunun gelişmesinde yeni, önemli bir aşama oldu. İki ülke yöneticileri arasında yapılan görüşmelerden sonra yayınlanan Sovyet-Küba Bildirisi, bu ziyaretin iki ülke halkı için olduğu gibi, dünya emekçileri için de büyük önem taşıdığını açıkça ortaya koydu. Bildiride, Sovyetler Birliği ile Küba arasındaki ekonomik, ticari ve bilimsel-teknik işbirliğinin plânli bir şekilde geliştirileceği, bu arada ekonomik işbirliğinin etkenliğinin artırılmasına önem verileceği belirtiliyor. Ayrıca, Sovyetler Birliği'nin, Küba'ya, ulusal sanayiin geliştirilmesi, köy ekonomisinin makineleştirilmesi, ekonominin çeşitli kollarında çalışacak kalifiye kadroların yetiştirilmesi gibi önemli alanlarda yardımını daha da artıracağı açıklanıyor.

Taraflar dış politika alanında şu ortak görüşleri saptıyor: Sovyetler Birliği ve Küba, sosyalist ülkeler topluluğunun daha da güçlenmesine katkıda bulunmayı, dış politikalarının ana yönü saymaktadır. Çünkü sosyalist ülkeler topluluğunun gücü, birliği ve dayanışması, dünyadaki toplumsal gelişmelere yön veren, çağımızın başlıca devrimci gücüdür. Sovyetler Birliği ve Küba, emperyalizmin her çeşit saldırı hareketlerini kınar, dünya barışının korunmasına katkıda bulunmaya devam edeceğini bildirirler. Çünkü barış, sosyalist ülkelere sosyalizm, komünizm kuruculuğu için elverişli koşullar yaratır, ulusal kurtuluş savaşı veren halklara politik bağımsızlıklarını güçlendirme, ekonomik bağımsızlığa kavuşma, sömürgecilik ve ırkçılık rejimlerini ortadan kaldırma olanakları sağlar, kapitalist ülkeler emekçilerine ise, sömürüye karşı, hakları uğrundaki savaşı daha etkili kılan koşullar yaratır.

Demek oluyor ki, SBKP Genel Sekreteri Brejnef yoldaşın Küba gezisi, bir yandan Sovyet ve Küba halkları arasındaki dostluk bağlarının güçlenmesine, öte yandan da Sovyetler Birliğinin ve Küba'nın emperyalist saldırılara karşı, barış uğrundaki savaşa daha faal bir şekilde katılmalarına katkıda bulunacaktır. Gezinin önemi, başarısı budur. Bu başarının temelinde SBKP ile KKP'nin amaç ve görüşlerindeki birlik, Marksizm-Leninizm ve sosyalist enternasyonalizm ilkelerine bağlılık yatmaktadır.

## Leninci ilkeler

TKP, savaşkan Leninci ilkeler üzerine kurulmuştur. İşçi sınıfının en yüksek politik örgütüdür. TKP'ni kuranlar, bu yolda canlarını verenler, öldürülmelerinin 53. yıldönümünü geçenlerde andığımız Mustafa Suphiler, Etem Nejatlar Marksçı-Leninci ülküleri, yöntemleri, strateji ve taktik biçimlerini kılavuz edinmişlerdir.

M. Suphi yoldaş, Temmuz 1920 yılında, Parti Okulunda yaptığı bir konuşmada: «Partimiz bütün yığın örgütlerini yönetmek, onlara yol göstermek, geniş halk katmanlarını örgütlemek görevini omuzlarına almıştır» diyor. Partinin Genel Sekreteri, M. Suphi yoldaşla Karadenizin derinliklerinde yatan Etem Nejat: «Komünist Partisinin yöneticilik rolünü, yığın örgütleriyle karşılıklı ilişkilerini anlamıyanlar, ya da anlamak istemiyenler savaşı tekmeliyor demektir» diyor.

Lenin, sendikaları, yığın örgütlerini Komünist Partisinin üstünde, ya da ondan kopuk görenlere iyi gözle bakmamıştır. Bu, oportünizmdir, diyor. Böylesi bir eğilime karşı kesin savaş açmıştır. Lenin, savaşlarının büyük kesimini, bugün evrende eşi menendi olmıyan Sovyetler Birliği Komünist Partisinin kurulmasına, gelişmesine vermiştir. Tarihsel başarıların kökü, özü böylesi bir partinin varlığıyla kaynaşmıştır.

Lenin, bir partinin zayıflığının en iyi kanıtı dağınıklığı, sınırlarının açık seçik olmaması, silikliğidir, diyor. M. Suphi, bu olaya büyük önem vermiştir. Komünist Partisi Leninci bir tüzüğe göre kurulmuştur. Bu nedenle, diyor M. Suphi yoldaş: «Partimiz her ilde, her ilçede, bucakta, her köyde, fabrikalarda, madenlerde, her yerde, her semtte temel örgütler — hücreler kurmak zorundadır». Komünist Partisi, yığın örgütlerini, savaşlarını bunlarla yürütür, öncülük eylemlerini bunlarla sağlar. Likidatörlükle savaş böylesi bir yönetimle başarı kazanır.

## Türkiye Komünist Partisi ve yığın örgütleri

Dünya komünist hareketinde bazı partiler legal, bazıları illegaldir. TKP illegal partiler arasındadır. Yığınsal örgütlerle ilişkiler konusunda bu gerçeğin hiçbir zaman unutulmaması gerekir.

Yığınsal örgütler arasında politik, sosyal gayeler güden dernekler, sendikalar, fikir veya spor kulüpleri vardır. Geçen yazımızda partinin sendikalarla ilişkisini incelemiştik. Bu yazımızda öteki derneklerle partinin nitelikleri ve bunlar arasındaki ilişkileri ele alacağız.

Politik ve sosyal amaçlar güden dernekleri, komünist partisi ile karıştırmamak gerek. Çünkü bu dernekler dayandıkları sınıf, izledikleri hedef, bağlı oldukları disiplin kaideleri bakımından komünist partisinden tamamen ayrıdırlar. Komünist partisi işçi sınıfının iktidara ulaşmak, sosyalizmi kurmak hedeflerini gerçekleştirmeye çalışır. Yani işçi sınıfının politik öncü gücünü temsil eder. Yığınsal örgütler ise, ilerici olsalar bile, bu alanda komünist partilerine yardımcı olmak durumundan öteye geçemezler. Şüphe yok ki, bu tip örgütlerin çoğunda bu nitelik de yoktur. Bundan ötürü, yığınsal örgütlerin sınırları komünist partilerininki gibi kesin ve açık değildir. Lenin, silik, sınırları belli olmayan örgütlerin komünist partisi sayılamıyacağını kesinlikle belirtir. Bundan ötürü bu gibi yığınsal örgütleri komünist partisinin yerine geçirmek, partinin ödevlerini bu tip örgütlere vermek, işçi sınıfının örgütlenmesi alanında sosyal demokrat bir tutumdur. Komünist partisinin baş ödevi olan: işçi sınıfını örgütlemek ve onun yığınsal örgütü olmak hedefinden şaşırtmaktır.

Yığınsal örgütlerde komünistler öncü, yönetici bir ödevi başaracaklardır. Demokratik, sosyalist fikirleri yaymak, üyeleri bilinçlendirmek, sosyalist, anti-emperyalist fikirleri yığınlara indirmek maksadıyle komünist olmayanları seferber etmek, örgütte geniş bir sempatizan hareketi yaratmak ve bu yoldan da partiyi güçlendirmek komünistlerin yığınsal örgütlerde başarmaları gereken başlıca ödevlerdir. Ama yığınsal örgütler hiçbir zaman komünist partisi değildir. Yığınsal örgütlerdeki eylemler hiçbir zaman parti eylemlerini gevşetmek, partiyi işçi sınıfına, yığınlara indirmek işinin tavsaması pahasına olamaz. Yığınsal örgütlerde komünistlerin konspirasyona da titizlikle dikkat etmeleri gerekir. Çünkü yığınsal örgütler provokasyonlara ve provokatörlere, ajanlara daha geniş ölçüde açıktırlar.

## Türkiye Komünist Partisi ve Alman Komünist Partisi arasında yapılan karşılaşma ile ilgili açıklama

8 Şubat 1974 tarihinde Düseldarf'ta Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi ile Alman Komünist Partisi Yönetim Kurulu temsilcileri arasında kardeşçe bağlılık ve dayanışma havası içinde geçen bir karşılaşma yapıldı.

Türkiye Komünist Partisi temsilcileri, ülkedeki son politik gelişmeler ve değişiklikler, terör ve baskıya rağmen işçi sınıfının, anti-emperyalist ve demokratik güçlerin artan eylemleri hakkında bilgi verdiler.

Alman Komünist Partisi Yönetim Kurulu temsilcileri partinin Hamburg Kongresinin karar ve sonuçları, Federal Almanya'daki son durum ve partinin eylemleri hakkında bilgi verdiler.

Her iki parti uluslararası durumun değerlendirilmesinde fikir birliğine varmışlardır.

Meydana gelen köklü değişiklikler ve tarihsel dönüşümler değişik toplumsal sistemleri olan ülkelerin soğuk harpten gerginliğin azaltılmasına ve işbirliği yoluna gitmelerini sağlamıştır. Bu hedeflere her şeyden önce Sovyetler Birliğinin uluslararası etkisinin artmasıyle, Sovyetler Birliği Komünist Partisinin, bütün sosyalist ülkelerin barışçı politikasıyle, kapitalist ülkeler işçi sınıfının savaşıyle, halkların ulusal bağımsızlık, barış ve güvenlik için anti-emperyalist mücadelesiyle ulaşılmıştır.

İki parti de Pekin yöneticilerinin ve taraftarlarının uluslararası komünist ve işçi hareketine karşı, anti-emperyalist ve ulusal kurtuluş hareketine karşı olan kışkırtıcı ve karşı-devrimci tutumunu yermişlerdir.

İki parti Avrupa Kapitalist Ülkeleri Komünist Partilerinin Brüksel Toplantısı sonuçlarını memnunlukla karşılamışlardır.

Taraflar, uluslararası komünist ve işçi hareketi birliğinin daha da güçlenmesi için Avrupa komünist partilerinin ve dünya komünist ve işçi partilerinin en yakın bir zamanda konferans halinde toplanmalarının gereğini belirtmişlerdir.

Alman Komünist Partisi, Federal Almanya'da çalışan Türk işçilerinin sosyal ve demokratik istekler uğrunda yürüttüğü savaşın güçlenmesi için dayanışma azmini daha da artıracağını bildirir.

Türkiye Komünist Partisi ve Alman Komünist Partisi işçi sınıfının ve halklarının çıkarları uğrunda kardeşçe işbirliğini daha güçlü bir şekilde geliştirmeye azimli olduklarını bildirirler.

8 Şubat 1974



ATILIMI OKU VE OKUT!